

Redactor: *Emanuela Șoimaru*
Tehnoredactor: *Rodica Boacă*
Prelucrare copertă: *Dorin Dumitrescu*

Titlul original: *The True Story of the Bilderberg Group*
Copyright © 2005 by Dadio Head, S. L.
Copyright © 2007 by Daniel Estulin. All rights reserved.
Presentation Copyright © 2007 TrineDay, LLC
Cover design by TrineDay, LLC

© 2012 Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Contact: C.P. 41-128
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESTULIN, DANIEL

Clubul Bilderberg : conducerea secretă a lumii /
Daniel Estulin ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București :
Meteor Press, 2012
ISBN 978-973-728-586-7

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

061.236(100)

Cuprins

Introducere	19
PARTEA I. CLUBUL BILDERBERG. STĂPÂNII UNIVERSULUI	23
CAPITOLUL 1. Cădere fatală	25
CAPITOLUL 2. Highlander, 1992	37
CAPITOLUL 3. Înființarea Clubului Bilderberg	41
CAPITOLUL 4. Asociații Bilderberg	57
CAPITOLUL 5. Obiectivele Clubului Bilderberg	66
CAPITOLUL 6. Marionetele Bilderberg	75
CAPITOLUL 7. Minciuna Watergate	81
CAPITOLUL 8. Demascarea Clubului Bilderberg	88
PARTEA a II-a. CONSILIUL RELAȚIILOR EXTERNE	93
CAPITOLUL 9. Fie ce-o fi! – 1999	95
CAPITOLUL 10. Parteneri de gândire	105
CAPITOLUL 11. Jurnaliști concubini?	118
CAPITOLUL 12. Dezarmarea silită	131
CAPITOLUL 13. Controlul CFR asupra cabinetului	139
CAPITOLUL 14. CFR și operațiunile psiho-politice	143
CAPITOLUL 15. CFR și Planul Marshall	153
CAPITOLUL 16. Tipare vizibile	157
PARTEA a III-a. Conspirația Rockefeller și Comisia Trilaterală ..	161
CAPITOLUL 17. Confruntarea, 2003	163
CAPITOLUL 18. Înapoi în viitor	169
CAPITOLUL 19. Subversiune sofisticată	181
CAPITOLUL 20. Confecționarea unui președinte	189
CAPITOLUL 21. Jocul de monopol	196
CAPITOLUL 22. Susținătorii financiari ai bolșevicilor	201
CAPITOLUL 23. Trădare pentru profit	214
CAPITOLUL 24. Sacrificarea unei națiuni	218
CAPITOLUL 25. Detenție, 2004	225

Înapoia ușilor închise: documente și fotografii	233
Note de subsol	329
Postscriptum. Rapoartele întrunirilor Bilderberg	341
Index	373
Postfața autorului	383

Introducere

În 1954, cei mai puternici oameni din lume s-au întâlnit pentru prima dată sub auspiciile coroanei regale olandeze și a familiei Rockefeller în luxosul hotel Bilderberg din orașelul olandez Oosterbeek. Pe toată durata unui weekend, ei au dezbătut viitorul lumii. La încheierea întrunirii, au decis să se reunească în fiecare an pentru a face schimb de idei și a analiza situația mondială. Ei s-au intitulat Clubul/Grupul Bilderberg și de atunci se întrunesc anual într-un hotel luxos pentru a încerca să decidă viitorul omenirii. Printre membrii selecți ai acestui club se numără Bill Clinton, Paul Wolfowitz, Henry Kissinger, David Rockefeller, Zbigniew Brzezinski, Tony Blair și mulți alți prim-miniștri, oameni de afaceri, politicieni, bancheri și jurnaliști din toată lumea.

Cu toate acestea, în cei peste cincizeci de ani de întruniri, accesul presei n-a fost niciodată îngăduit, nu s-au difuzat comunicate despre concluziile participanților și nici n-au fost făcute publice agendele reuniunilor. Liderii Clubului Bilderberg afirmă că această discreție este necesară pentru a le permite participanților la dezbateri să vorbească liber, fără ca spusele să le fie consemnate sau date publicității. În caz contrar, susțin ei, ar fi siliți să vorbească în limbajul comunicatelor de presă. Fără îndoială, această discreție îngăduie Clubului Bilderberg să delibereze nestânjenit, însă nu răspunde unei întrebări fundamentale: despre ce discută cei mai puternici oameni din lume în cadrul acestor întruniri?

Toate sistemele democratice moderne protejează dreptul la intimitate, totuși publicul are dreptul să știe ce discută liderii lor politici atunci când se întâlnesc cu cei mai bogați oameni din lumea afacerilor. Ce garanții au cetățenii că Clubul Bilderberg nu este de fapt un centru pentru trafic de influență și lobby, dacă nu li se permite să știe ce

discută reprezentanții lor la întrunirile secrete ale clubului? De ce reuniunile de la Davos ale Forumului Economic Mondial sau reuniunile la nivel înalt ale G8 sunt mediatizate în toate ziarele și sunt relatate în direct, beneficiind de participarea a mii de reporteri, în timp ce nimeni nu prezintă întâlnirile Clubului Bilderberg? Acest embargo există în ciuda faptului (sau tocmai de aceea?) că la ele iau parte în fiecare an președinții Fondului Monetar Internațional, ai Băncii Mondiale și Rezervei Federale americane, președinții celor mai puternice 100 de corporații din lume, ca DaimlerChrysler, Coca-Cola, British Petroleum (BP), Banca Chase Manhattan, American Express, Goldman Sachs și Microsoft, vicepreședinții SUA, directorii CIA și FBI, secretarii generali ai NATO, senatori americani și membri ai Congresului SUA, prim-miniștri europeni și lideri ai partidelor din opoziție, editorii și directorii executivi ai principalelor instrumente mass-media din lume.

Straniu este și faptul că niciuna dintre formele majore ale mass-mediei nu este interesată să anunțe reunirea unor asemenea personaje, a căror bogăție depășește cu mult averile tuturor cetățenilor Statelor Unite, deși, pe de altă parte, simpla călătorie a unuia dintre numitele personaje ține capul de afiș al știrilor mondiale. Aceasta este enigma care m-a intrigat. Acum cincisprezece ani, ea m-a determinat să pornesc într-o călătorie investigativă care a devenit munca vieții mele. Treptat, am străpuns pe rând straturile secrete ce înconjoară Clubul Bilderberg, însă n-aș fi putut reuși fără ajutorul unor „contestatari scrupuloși” atât din interiorul clubului, cât și din exteriorul său. Doresc să le mulțumesc acelor oameni pentru informațiile lor neprețuite care au făcut posibilă cartea de față. Este lesne de înțeles că, pentru a-i proteja, nu am putut menționa numele acestor adevărați eroi și mă limitez ca atare să le mulțumesc pentru că m-au ajutat să aflu ce se vorbește înapoia ușilor închise din hotelurile opulente în care *bilderbergii* își țin întrunirile anuale.

Înainte de a pătrunde pe domeniul acestui club exclusivist, este important să înțelegeți că nici oamenii, nici organizațiile nu sunt „rele” în mod absolut, tot așa cum nu sunt nici „bune” în mod absolut. În lume există oameni puternici care sunt călăuziți de idealuri, principii și credințe superioare celor ale membrilor clubului secret și ale

sucursalelor sale pe care le descriu în această carte. Eforturile membrilor săi fondatori de a ne îmbunătăți lumea se bazau pe o autocrație de genul „tata știe cel mai bine”, similară formulei paternale de creștinism a Bisericii Romano-Catolice. Intenția lor a fost nobilă, inițial.

Din păcate, se pare că Clubul Bilderberg și-a depășit începuturile idealiste și a devenit un guvern mondial din umbră, care decide în cel mai mare secret la reuniunile anuale felul în care îi vor fi duse la îndeplinire planurile. Membrii săi amenință să ne confiște dreptul de a ne direcționa propriile destine. Iar lucrul acesta devine tot mai ușor, deoarece dezvoltarea tehnologiei telecomunicațiilor, adăugată impactului Internetului și noilor metode de inginerie comportamentală pentru manipularea indivizilor, poate transforma într-o realitate tulburătoare ceea ce, în alte epoci ale istoriei, era doar o suită de intenții rele.

Văzută în sine, fiecare măsură nouă poate să pară o distorsionare mărunță, dar o gamă întreagă de schimbări, ce fac parte dintr-un continuum, constituie o mutație către înrobirea totală. De aceea este momentul să privim în culise. Am ajuns la o răspântie, iar drumul pe care-l vom urma mai departe va determina viitorul însuși al omenirii. Dacă sperăm să păstrăm libertățile pentru care au luptat buncii noștri în al Doilea Război Mondial, trebuie să înțelegem adevăratele obiective și acțiuni ale Clubului Bilderberg și ale organizațiilor similare.

Nu Dumnezeu ne va smulge din „noul Ev Mediu întunecat” care ni se plănuieste, ci noi înșine trebuie s-o facem! De *acțiunile pe care le întreprindem acum* depinde dacă vom sfârși acest secol ca stat polițienesc electronic mondial sau ca ființe umane libere. Dacă nu cunoaștem contextul profund, nu vom afla niciodată răspunsurile corecte.

Iar *Clubul Bilderberg – Conducerea secretă a lumii* intenționează să vă ofere aceste răspunsuri.

CAPITOLUL 1

Cădere fatală

În mai 1996, mă aflam în Toronto, urmărind întrunirea anuală Bilderberg, dar acum eram pe „teren propriu”, în țara mea de adopție, Canada. Mă simțeam fericit să fiu înapoi și-mi reaminteam multe motive pentru care iubesc țara aceasta.

Cu peste cinci milioane de locuitori, Toronto este cel mai mare centru financiar al Canadei și a patra metropolă din America de Nord; îl întrec numai New York, Chicago și Los Angeles. Aici se află Toronto Stock Exchange, a treia mare bursă din America de Nord ca valori tranzacționate și a noua din lume ca valori cotate pe piață, care deține primul sistem de tranzacționare complet computerizat din America de Nord.

La numai o oră distanță de Toronto se găsesc cele mai mari fabrici de automobile și complexe cabaline din Canada. În scurt timp, trebuia să pornesc spre nord, către locul unde urma să se țină întrunirea Bilderberg din anul acesta, dar mai întâi doream să mă bucur de o plimbare pe străzile orașului, de o reacomodare cu priveliștile minunate care li se par firești atâtor canadieni.

În centru, în inima districtului financiar din Toronto, se află Bay Street, versiunea la scară redusă a faimoasei Wall Street din New York. Pe strada aceasta, la nr. 161 este Canada Trust Tower, un bloc cu 53 de niveluri, înalt de 261 de metri – unul dintre zgârie-norii emblematici ai orașului, care m-a fascinat încă de la începutul construirii sale, în 1990, de către faimosul arhitect spaniol Santiago Calatrava. Blocul acesta reprezintă o parte din BCE Place, un complex de 2 hectare – al doilea simbol arhitectural din Toronto după CN Tower, care, cu înălțimea sa de 555 metri, este a doua cea mai înaltă structură din lume după Burj Dubai.

BCE Place este alcătuit din mai multe clădiri conectate între ele printr-un mall comercial, dar, în ceea ce privește modul de a se profila pe cer, Canada Trust Tower și perechea sa, Bay Wellington Tower, sunt mai spectaculoase. Având geamuri cu tente verzui și nenumărate muchii dințate, cele două turnuri lasă impresia artistică a unei construcții din piese de Lego suprapuse sub unghiuri care sfidează gravitația și conferă perechii unicitate printre ceilalți zgârie-nori clasici din oraș.

Altă nestemată din coroana BCE este Galleria, o clădire cu cinci niveluri luminoase, care se întinde de-a lungul lui Front Street, fiind orientată către sud, spre districtul cheiului. Galleria a fost concepută ca o „Catedrală de cristal” a comerțului, cu acoperișul asigurând protecție pentru Street Gallery, care leagă Bay Street de Heritage Square. Proiectată tot de Santiago Calatrava, este înaltă de 26 de metri, lată de 14 metri și are lungimea totală de 120 metri, fiind compusă din opt suporturi independente din oțel, de o parte și de cealaltă, ce se ramifică în forme parabolice care, la momentul acela, îmi aminteau de coronamentul unei păduri.

În cele din urmă am pornit pe Yonge Street – cea mai lungă stradă din lume, având aproape 2.000 de kilometri! La 35 de kilometri nord/nord-vest de centrul lui Toronto, elita Bilderberg se reunea în CIBC Leadership Centre, lângă imaculatul orașel King City, locul întrunirii Clubului Bilderberg din 1996. Complexul CIBC se găsește în King Township, o regiune cu ferme cabaline mari și scumpe, unde membrii familiei regale britanice sunt găzduiți cu ocazia vizitelor private în Canada. Acest centru superb, proprietatea uneia dintre principalele bănci canadiene, Banca Imperială de Comerț a Canadei, include peste 5 kilometri de trasee naturale prin păduri și teren deluros.

Nu era de mirare că *bilderbergii* s-au oprit asupra acestui loc minunat; CIBC Leadership Centre are de toate: de la facilități balneare și servicii care includ masaje, tratamente estetice și de îngrijire a pielii și saune, la o pistă indoor unică, lungă de 200 de metri, complet încălzită și suspendată la doi metri deasupra solului, sau la piscine indoor și în aer liber. În apropiere se află numeroase terenuri de golf,

maneji de echitație, trasee pentru drumeții și ciclism, muzee și alte locuri recreative. Pe scurt, existau prea puține șanse ca *bilderbergii* să se plictisească.

* * *

Mass-media și serviciile de știri din Toronto fuseseră alertate asupra acestei întruniri prin faxuri, telefoane și mementouri primite din partea mea și a lui Jim Tucker, mai ales după ce aflasem, de la surse confidentiale din interiorul Clubului Bilderberg, că întrunirea urma să fie folosită ca teren de pregătire al iminentei sciziuni a Canadei. Aceasta ar fi trebuit să fie consfințită printr-o declarație unilaterală de independență a Quebecului, care urma să fie anunțată la începutul anului 1997. Declarația trebuia să fragmenteze Canada în scopul obținerii „Uniunii continentale” cu SUA până în anul 2000, o dată care a fost amânată de atunci de cel puțin două ori.

Ca regulă generală, întrunirile Clubului Bilderberg nu sunt niciodată menționate în mass-media, întrucât cele mai importante ziare sunt deținute de *bilderbergi*. Vălul secretomaniei a fost totuși sfâșiat în mod brusc pe 30 mai 1996: prima zi a reuniunii.

Unul dintre cele mai citite și mai influente ziare canadiene, *Toronto Star*, a publicat pe prima pagină articolul intitulat „BLACK ÎI GĂZDUIEȘTE PE LIDERII MONDIALI”, semnat de John Deverell, reporter pe probleme economice. Acesta atrăgea atenția că editorul canadian [Lord] Conrad Black nu numai că oferise 295 de milioane de dolari pentru a obține controlul asupra celui mai mare lanț de publicații din Canada și apoi anulase următoarea reunire anuală a companiei sale Hollinger Inc., ci și că găzduia acum o „întrunire de patru zile de maximă securitate la care participă lideri mondiali și monarhi, la nord de Toronto”.

Folosind lista pe care i-o furnizasem, Deverell îi amintea pe câțiva dintre cei peste 100 de participanți aleși cu grijă din toată lumea: „Secretarul Apărării SUA William Perry; prim-ministrul canadian Jean Chretien; fostul secretar de stat american Henry Kissinger; Giovanni Agnelli, președinte onorific al Fiat; ministrul de Finanțe [ulterior prim-ministrul Canadei] Paul Martin; comisarul european Mario Monto; David Rockefeller de la Banca Chase Manhattan; George Soros;

prințul Belgiei; reginele Olandei și Spaniei, precum și alți membri ai elitei lumii afacerilor, politice și academice”.

În aceeași zi, *Toronto Sun* a publicat articolul „REUNIUNEA VÂRFURILOR: VIP-URI INTERNAȚIONALE DISCUTĂ LA ÎNTRUNIREA SECRETĂ BILDERBERG '96 ÎN KING CITY” și a comentat că „[Conrad] Black, mogul mass-media și președinte al Hollinger Inc., și alți membri permanenți ai grupului și-au exprimat nemulțumirea față de sugestiile extremiștilor drepte și stângii, potrivit cărora evenimentul privat face parte dintr-un sistem secret de guvernare”.

La 7:45 în dimineața aceea, legendarul crainic radio Dick Smythe de la postul 680-NEWS, cu cea mai mare audiență metropolitană în Toronto, a prezentat următorul dialog, care a fost redifuzat cu regularitate în cadrul buletinelor de știri ale postului:

Dick Smythe: Sună într-adevăr ca intriga unui film dedicat conspirațiilor: întâlnirea secretă a principalilor factori de decizie mondiali. Conrad Black organizează întrunirea anuală Bilderberg. Vă vorbește Karen Parsons de la postul nostru...

Reporterul: Aproximativ o sută de personalități, printre care reginele Olandei și Spaniei, alături de Henry Kissinger, William Perry, secretarul Apărării SUA și prim-ministrul nostru, s-au reunit pentru conferință. Sunt de asemenea prezenți șefii companiilor Ford Motor, Xerox, Banca de Comerț și Reuters. Black a anunțat că accesul mass-media va fi interzis, pentru ca discuțiile să poată fi deschise și în același timp să rămână confidentiale. El a declarat: „Controversele pot fi destul de înfierbântate”. Participanților li se cere să depună un jurământ de confidențialitate. Reuniunea de anul trecut s-a ținut în trei hoteluri de lux din munții Elveției. Anul acesta se desfășoară într-un complex de lux de 60 de milioane de dolari din King City. Canadian Press a distribuit un comunicat scurt despre anterioara întrunire secretă, care va fi publicat astăzi de mai multe ziare, printre care *Toronto Sun*, cu peste 350.000 de abonați.

Era pentru prima dată în istoria Clubului Bilderberg că întrunirile sale fuseseră examinate în felul acesta. *Bilderbergii* nu sunt obișnuiți să fie nevoiți să ofere explicații cuiva, mai ales pentru că ei dețin sau controlează publicații majore, trusturi de presă și servicii de știri.

Întrunirea din 1996 nu era totuși una obișnuită. În mod uzual, *bilderbergii* nu plănuiesc răsturnarea guvernelor țărilor gazde în decursul reuniunilor lor.

Când principalele servicii de știri au început să ne verifice informațiile prin intermediul propriilor surse guvernamentale și private, a devenit clar că *bilderbergii* și Noua Ordine Mondială programaseră dividerea nemiloasă a unei dintre cele mai bogate țări din lume, Canada. Ei ar fi trebuit să știe însă că atunci când propria libertate le este în joc, niciun fel de formă de proprietate a presei nu-i va determina pe reporterii de teren, editorialiști, redactori, secretare și managerii mass-mediei canadiene să ascundă adevărul de ochii publicului.

Interesul presei a devenit atât de intens, încât Kissinger a fost auzit de un reporter strigându-i prim-ministrului canadian Jean Chretien că va vedea pe dracu' dacă cineva o să strice lucrurile. În timpul unei pauze, David Rockefeller l-a tras deoparte pe Conrad Black pentru a-l întreba dacă n-ar putea „apela” la niște persoane din presă ca să le determine „să-și țină gura”. Chiar și atunci, Conrad Black, actualmente dizgrațiat și falimentar, era implicat până peste cap.

Ceea ce *bilderbergii* și-au imaginat că ar fi un pârlăuș s-a transformat iute într-un torent, apoi într-o avalanșă. Abia la întrunirea de la Sintra, Portugalia, din 1999, ei și-au relaxat măsurile extraordinare de securitate care au urmat celei mai teribile înfrângeri a lor: reuniunea de la Toronto din 1996.

* * *

Pe 1 iunie, eu și „Big Jim” Tucker, împreună cu un grup mic de urmăritori ocazionali de *bilderbergi*, am sărbătorit ceea ce se transforma într-un subiect cu un succes extraordinar. Toate ziarele importante din țară doreau interviuri, posturile TV căutau permanent actualizări și posturile de radio ne urmau prin tot orașul.

Ne-am strâns în Horseshoe Tavern de pe Queen Street, echivalentul lui Toronto pentru districtul newyorkez Soho. Vechi de șaiszeci de ani,

Horseshoe Tavern este unul dintre cele dintâi localuri muzicale din oraș, barul faimos unde s-au lansat legende canadiene ca Stompin' Tom, Blue Rodeo, The Tragically Hip și The Watchmen. În septembrie 1997, Rolling Stones aveau să-și înceapă aici turneul *No Security*, printr-un spectacol de șaptezeci și cinci de minute pentru „Live on MTV”. Este un loc plăcut pentru a te distra și noi simțeam c-o merităm din plin.

Pe măsură ce petrecerea a început să se apropie de final, m-am gândit la următoarea mea întâlnire; o stabilisem în decursul unui apel telefonic primit de la una dintre sursele mele, care dorea să mă vadă urgent înainte de încheierea conferinței, programată pentru ziua următoare. Conveniserăm să ne întâlnim peste mai puțin de o oră în Galleria lui Calatrava. BCE Place este unul dintre locurile cele mai discrete din Toronto *tocmai* din cauza imensității sale și a hoardelor de turiști care traversează mereu complexul, holbându-se, fotografiind și filmând principala atracție arhitecturală a orașului.

Am decis să merg pe jos până la Galleria, prin Kensington Market, versiunea locală a madrilenei Rastro, aflată în vestul cartierului chinezesc. Era sâmbătă, cea mai animată zi din săptămână, când locul devine o piață aglomerată în aer liber. Dacă m-ar fi urmărit cineva, aș fi putut scăpa cu certitudine strecurându-mă prin acest labirint de străzi ticsite de mulțimi.

Când am dat colțul la Galleria, mi-am zărit omul de legătură examinând ziarele de la un chioșc, cu o pungă de plastic în mâna stângă și cu o revistă făcută sul în cea dreaptă. După stabilirea unui contact vizual aparent întâmplător și fără să ne fi salutat, amândoi am pornit spre ușile rotative de la intrarea în învecinatul Canada Trust Tower, unde un amic care lucra pentru un agent imobiliar îmi pusese la dispoziție biroul de la unul dintre nivelele superioare, cu vedere asupra întregului oraș.

Am suit într-un lift, privind agitat în urmă. Legătura mea trebuia să mă urmeze după cinci minute. Când am intrat în apartamentul elegant, splendoarea unuia dintre cele mai frumoase orașe din America s-a desfășurat maiestuos înaintea ochilor mei. De la 240 de metri deasupra solului, Toronto părea nemișcat. Agitația și hărmălaia metropolei rămăseseră îndărătul geamurilor fonoizolante.